

Mercè Rodoreda a escena

El 10 d'octubre de 2008 Mercè Rodoreda hauria complert 100 anys. L'efemèride es va celebrar amb la convocatòria d'un Any Rodoreda, amb el qual es proposava un homenatge ampli i pluridisciplinari a la nostra escriptora més internacional mitjançant exposicions, conferències, reedicions, sèries televisives, publicacions i actes de tota mena realitzats arreu i arran del país.

El fet que l'obertura oficial (15/11/07) tingués lloc al TNC, on també s'inaugurà la mostra «*La plaça del Diamant*, un malson de coloms», que feia un breu repàs al vessant dramàtic de la seva obra, i que tot seguit s'estrenés l'adaptació teatral d'aquesta novel·la en versió de J. M. Benet i Jornet, en certa manera anunciava l'interès que la seva figura havia de despertar en el món teatral; un interès demostrat anteriorment amb comptagotes i resultats no gaire convincts, però absolutament lògic atesa la importància que l'art dramàtic va tenir sempre per a Rodoreda.

La Colometa en terres gironines

Dels quatre o cinc muntatges de més renom estrenats en aquest Any Rodoreda, al febrer va arribar al Teatre Municipal de Girona *La plaça del Diamant*, dirigida per Toni Casares i interpretada per Sílvia Bel; un espectacle que després d'un primer acte «de Pastorets» aconsegueix remuntar una mica el vol, sense arribar, però, a aixecar-lo del tot. I, si no m'erro, des del 2000 i dins l'àmbit del teatre professional, aquesta era la tercera vegada que la Colometa trepitjava terres gironines. La primera va ser al 2001, al Teatre de Salt i dins el festival Temporada Alta, en una adaptació francesa (subtitulada en català) de Gilles Bouillon protagonitzada per Martine Pascal que s'havia estrenat a Tours quatre anys abans. El 8 d'agost de 2004, a Peralada, la nostra protagonista va pujar novament a l'escenari de la mà de Carles Guillén i Joan Ollé –que, finalment, i després de 25 anys, aconsegua fer realitat un projecte al qual la mateixa Rodoreda havia donat el seu suport– i amb tres actrius de luxe: Mercè Pons, Rosa Renom i Montserrat Carulla donant veu a les tres edats del principal personatge femení, en un aplaudit monòleg del qual encara perdura el bon record.

XAVIER ROQUETA

Malgrat el gruix relativament discret que el gènere ocupa dins la seva producció, el teatre, en efecte, sempre exercí una forta atracció en l'escriptora. De fet, la seva relació amb l'escena venia de lluny. Els seus pares n'eren uns apassionats i ella mateixa, de petita, havia arribat a actuar algun cop. La seva obra narrativa és plena de referències teatrals, i molts dels seus contes són fàcilment dramatitzables. Quan la companyia Bruixes de Dol, dirigida per Araceli Bruch, li va representar el 1979 *La sala de les nines* i més endavant li demanà un text, *L'hostal de les tres camèlies*, semblava que s'iniciava una etapa que, malauradament, no va tenir continuïtat.

A partir de la mort de l'escriptora, el 1983, hi ha hagut una revifalla de l'interès per explorar el seu univers dramàtic i han sovintejat les iniciatives escèniques de directors acreditats. Entre altres, Calixto Bieto (1986 i 1993), Mario Gas (1993), Pere Planella (1999) o Joan Ollé (2004) han mostrat diferents treballs amarats de la peculiar aroma rodorediana. I ja dins el centenari, el nombre de muntatges centrats en la seva protagonista s'ha disparat considerablement, malgrat que, com sol ser habitual, la quantitat no sempre ha anat lligada a la qualitat. Adaptacions monologades de contes, lectures dramatitzades, poemes musicats, espectacles infantils... realitzats per grups d'aficionats o de professionals, en sales alternatives, municipals o nacionals han contribuït positivament a difondre la vida i l'obra de l'autora, tot i que s'hi ha trobat a faltar una major representació de textos creats específicament per a l'escena.

Una excepció que cal remarcar ha estat *Mercè Rodoreda: Un dia, Mirall trencat* (setembre 2008), una adaptació de Manuel Molins i Ricard Salvat a partir de la peça dramàtica *Un dia*, considerada l'embrió de *Mirall trencat*, completada amb el text narratiu de la novel·la posterior.

Al mig, un no gaire interessant apropament de Carlota Subirós en el marc del Festival Grec'08 titulat *Rodoreda. Retrat imaginari*, i finalment, de nou al TNC, *Aloma*, un acurat musical de Dagoll Dagom amb bones veus, música encomanadissa i terribles rimes, ancorat, però, en uns paràmetres que, per a mi, palesen la necessària i urgent renovació del teatre musical. .